

[Henry Christensen.]

bidrag til diskussionen var mærkværdigt. Jeg har ikke med min bedste vilje kunnet se, hvor statsministeren har villet hen med det. Jeg er glad for, at den ærede ordfører for socialdemokratiet, hr. Hans Rasmussen, i dag gav udtryk for, at der i det udvalg, der har arbejdet med denne sag, var foregået et sagligt og indgående arbejde med lovforslaget. Det er også min opfattelse. Jeg takker også for den ledelse, som udvalgsarbejdet har haft. Jeg mener, at det har været et loyalt og et sagligt arbejde, uanset at der på et afgørende principielt punkt har været uoverensstemmelse mellem os om, hvordan et væsentligt problem, som jeg skal vende tilbage til, skulle løses. Jeg kan da heller ikke med min bedste vilje se, at statsministerens udtalelse kunne gavne noget, i hvert fald ikke forhandlingerne eller resultatet. Jeg kunne have forstået, om statsministeren havde gjort noget andet, om statsministeren havde benyttet denne adgang til at klargøre regeringens syn på det, som var den store vanskelighed for overensstemmelse mellem os på den ene side og regeringen og regeringspartierne på den anden side. Det, der var den principielle vanskelighed, har ikke noget med surhed at gøre. Jeg tror ikke, det er fornuftigt bare at slynge den slags postulater ud over for hinanden. Jeg forstår, at statsministeren er i færd med at vende tilbage til riget og har nok at gøre med at ryste rejseindtryk af sig, og det skal jeg ikke sige noget til. Derimod er jeg altså mindre forstående over for den bemærkning, statsministeren her gjorde.

Medens vi altså i udvalget nåede resultater på de områder, jeg her har nævnt, og yderligere fik det tilsagn, som jeg også gerne vil takke den højtærede arbejdsminister for, vedrørende repræsentationen i repræsentantskabet, må vi altså konstatere, at et område, som mit parti havde lagt afgørende vægt på, ikke lod sig løse i denne omgang med regeringens tilslutning. Jeg gav ved første behandling klart udtryk for, at det var et centralt punkt for os, at denne lovgivning, hvis principper vi i øvrigt var positivt indstillet over for, ikke engang for en kortere periode kom til at sætte nye skel i befolkningen. Mit parti har

i udvalget søgt at få fornøden støtte til et arbejde, således at vi undgik, at lovgivningen kom til verden med dette nye skel, men her er vi foreløbig blevet afvist.

Det var et for omfattende arbejde at gå i gang med, sagde man; der måtte store undersøgelser til, hed det; og regeringen følte sig bundet, forstod jeg, af tidsfristen den 1. marts, hvad den så til slut alligevel ikke gjorde, da man måtte gennemføre en udsættelse.

Nu får vi dette skel. Husk på, at lovforslaget i øvrigt langt fra kun omfatter de lønmodtagere, som hører ind under de organisationer, som har givet tilslutning. Det omfatter hundredtusinder yderligere. Men når vi kommer til de selvstændigt erhvervsdrivende, håndværkere, landmænd, handlende o. s. v., så siger man foreløbig stop.

Mange af disse pålægges jo nye byrder i forhold til deres medhjælpere, mens de selv er udelukket fra medlemskab. Det er for aldersklasserne over de 40, at dette forhold bliver særlig ubilligt. Mange håndværkere, mange mindre handlende, mange jordbrugere o. s. v. må nu se i øjnene, at de, når de når de 67, holdes uden for den sociale forbedring, der ligger i tillægspensionsordningen, samtidig med at de må se en lang række andre og for manges vedkommende meget mere vellønnede medborgere for en beskeden præmie — i bedste fald under 200 kr. — erhverve sig ret til en tillægspension på 600 kr. fra det 67. år og resten af livet. Det er et socialt og befolkningsmæssigt skel, som vi ikke har ment at kunne tage medansvar for. Skellet uddybes på forskellige andre måder; må jeg minde om reglen i § 29, der siger, at tillægspensionen ikke medregnes ved beregningen af de indtægter, der lægges til grund ved fastsættelsen af folkepensionen, så længe vi endnu kører videre med fradragsreglerne, medens de, der gennem meget større ofre må skaffe sig en tilsvarende privat pension, får et nedslag i folkepensionen. På denne måde uddyber man et skel, som det er ganske overordentlig svært at forstå den saglige og rimelige motivering for.

Regeringen burde fra starten have tillægt arbejdet, så vi havde fået mulighed for at tage stilling til en samlet løs-